

MUFTY (3) *sb m*

mufty (1), **muchty** (2); *mufty ReszPrz*; *muchty BielSpr* (2).

[*sg G mufty.*] ◊ *pl N muchty* (2). ◊ *A mufty* (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII – XVIII w.

Tytuł uczonego muzułmańskiego, znawcy Koranu i prawa koranicznego, wydającego orzeczenia i udzielającego porad w trudnych kwestiach religijno prawnych (z arab. mufti) (3) : Muchty. BielSpr 50v marg; [á ten [wyrok] z łobą przyniosł/ poradziwłzy fię pierwey Mufty fwego (á ták zową nayłtárzszego fwego księdzã/ ktory iest iáko v nas Papież Rzymłki) BusLic 13].

W połączeniu szeregowym (1): A Turcy przedfię/ iáko porządnieyłzy/ máią fwoie porządne (wedla ich błędu mowię) połłańce y náznáczone Mufty/ Kády/ y Tábeáminy ReszPrz 44.

Wyrażenie: »muchty modery« (1): Są też drudzy ktore zową Muchty Modery/ iáko Doktorowie/ co vznawáią Zakon y Práwo ich obyczáiem BielSpr 50v.

AKtt